

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 września 2012 r. w sprawie T-369/11 Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE przeciwko Komisji Europejskiej, Delegatura Unii Europejskiej w Turcji, Central Finance & Contracts Unit (CFCU), wniesione w dniu 16 listopada 2012 r. przez Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE

(Sprawa C-520/12 P)

(2013/C 26/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE (przedstawiciele: A. Krystallidis, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Delegatura Unii Europejskiej w Turcji, Central Finance & Contracts Unit (CFCU)

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uznanie jej skargi wniesionej do Sądu za dopuszczalną;
- orzeczenie co do istoty sprawy i naprawienie szkody wyrządzonej wnoszącej odwołanie przez niezgodną z prawem decyzję strony pozwanej z dnia 5 kwietnia 2011 r., wydaną przez Delegaturę Unii Europejskiej w Turcji i otrzymaną przez wnoszącą odwołanie w dniu 6 kwietnia 2011 r., w sprawie uchylenia zamówienia na realizację projektu „Rozszerzenie europejsko-tureckiej sieci centrów biznesu w Sivas, Antiochii, Batman i Van – Europe Aid/128621/D/SET/TR” udzielonego konsorcjum „DIADIKASIA BUSINESS CONSULTANS S.A. (GR) – WYG INTERNATIONAL LTD (UK) – DELEEUW INTERNATIONAL LTD (TR) – CYBERPARK (TR)” z powodu rzekomo fałszywych oświadczeń z uwagi na interesy o charakterze horyzontalnym wnoszącej odwołanie w niniejszym przypadku;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy zastosowaniu art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”), gdyż błędnie nie uznał, iż pojęcie „instytucja” zawarte w tym postanowieniu odnosi się nie tylko do instytucji Unii Europejskiej, ale także do pracowników Unii Europejskiej, jako że są oni tak samo zobowiązani do naprawienia szkody wyrządzonej osobom, które poniosły szkodę wskutek ich działań.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia i naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) i art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („EKPC”) jako zasady prawa

Unii, ponieważ odrzucił skargę wnoszącej odwołanie jako niedopuszczalną, nie ustosunkowując się do uwag, jakie przedłożyła ona w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez stronę pozwaną, odnoszących się do właściwego orzecznictwa dotyczącego szkód wyrządzonych przez pracowników Unii (wyroki Trybunału: z dnia 10 lipca 1969 r. w sprawie 9/69 Sayag i Zurich, Rec. s. 329; z dnia 28 kwietnia 1971 r. w sprawie 4/69 Lütticke przeciwko Komisji, Rec. s. 325; z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. s. 2639) oraz do wykładni art. 263 TFUE zgodnie z orzecznictwem przytoczonym powyżej. Sąd nie odpowiedział także w postanowieniu na argumenty wnoszącej odwołanie dotyczące poważnego naruszenia przez stronę pozwaną podstawowych zasad prawa Unii: zasady pewności prawa, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i prawa do bycia wysłuchanym oraz art. 4 europejskiego kodeksu dobrego postępowania administracyjnego.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie przedstawił i przeinaczył dowody przedłożone przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji, uznając, że „w niniejszym przypadku jedynie CFCU przysługiwał status instytucji zamawiającej [...] w celu wydania decyzji o udzieleniu spornego zamówienia [...] [oraz że] uprawnienie Komisji polegało jedynie na ustaleniu, czy warunki finansowania przez Unię były spełnione czy też nie” na podstawie dokumentów przedłożonych Sądowi przez wnoszącą odwołanie, które faktycznie udowadniają, że CFCU działa pod kontrolą Komisji Europejskiej i w granicach wyznaczonych przez tę instytucję. Stwierdzenia zawarte w zaskarżonym postanowieniu są zatem błędne i przeinaczają dowody, jakimi dysponował Sąd.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-525/12)

(2013/C 26/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (ramowa dyrektywa wodna), a w szczególności z jej art. 2 pkt 38 i art. 9, z tego powodu, że wyłącza niektóre usługi ze stosowania wykładni pojęcia „usługi wodne”;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że usługi wodne obejmują pobór, piętrzenie, magazynowanie, uzdatnianie i dystrybucję wód powierzchniowych lub podziemnych również do celów wytwarzania energii elektrycznej z siły wodnej, żegluga i ochrony przeciwpowodziowej. Poza tym do usług wodnych należy też zużycie własne.

Stosowanie pojęcia „usługi wodne” przez pozwaną jest sprzeczne z art. 9 ramowej dyrektywy wodnej (RDW). Wyłącza ona z zakresu stosowania pojęcia usług wodnych w rozumieniu dyrektywy usługi wodne takie jak spiętrzenia dokonywane dla celów wytwarzania energii elektrycznej z siły wodnej, żegluga i ochrony przeciwpowodziowej. Tak wąska wykładnia jest niezgodna z RDW, podważa skuteczność jej art. 9 i zagraża tym samym realizacji celów tej dyrektywy.

Prawdą jest, że państwa członkowskie dysponują pewnym zakresem uznania przy wyłączeniu usług wodnych ze zwrotu kosztów na podstawie art. 9 RDW. Mogą one uwzględniać w pierwszej kolejności społeczne, ekologiczne i gospodarcze skutki zwrotu kosztów oraz warunki geograficzne i klimatyczne. Ponadto państwo członkowskie może na podstawie art. 9 ust. 4 RDW postanowić, by nie stosować przepisów art. 9 ust. 1 akapit drugi RDW do polityki opłat wodnych i zwrotu kosztów za usługi wodne. Warunkiem tego jest, by chodziło o istniejącą praktykę w państwie członkowskim i by nie narażało to założeń tej dyrektywy i realizacji jej celów.

Całkowite wyłączenie usług wodnych o znacznym zakresie, tak jak dokonuje tego pozwana, wykracza jednak daleko poza ten zakres uznania.

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-527/12)

(2013/C 26/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, F. Erlbacher, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stoso-

wania art. 93 Traktatu WE⁽¹⁾, a także art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 38/05 (ex NN 52/04), udzielonej przez Niemcy na rzecz grupy Biria⁽²⁾.

— Obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, a także art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 38/05 (ex NN 52/04), udzielonej przez Niemcy na rzecz grupy Biria, nie podejmując wszelkich działań niezbędnych do natychmiastowego i skutecznego wykonania decyzji Komisji poprzez odzyskanie przyznanej pomocy państwa.

Zdaniem Komisji sposób odzyskania pomocy wybrany przez pozwaną, na drodze roszczeń cywilnoprawnych i postępowania egzekucyjnego przed sądami niemieckimi nie pozwała na natychmiastowe i skuteczne wykonanie decyzji Komisji. Dodatkowo Komisja twierdzi, że do dnia wniesienia skargi pozwana nie skorzystała w celu wykonania decyzji ze środka tymczasowego wynikającego z wyroku zaocznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 195, s. 55.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 września 2012 r. w sprawie T-404/10 National Lottery Commission przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 21 listopada 2012 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Bullock, F. Mattina, pełnomocnicy)